

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐπὶ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν ἀγγεγραμμ., ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀναγνώσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΤΗΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 100. Ἐξέμνητος πρὸς 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰθίοπου γράσει διακριτ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἔλων ἔν γένει ἄν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ι Δ Ρ Υ Θ Η Τ Ω 1 8 7 9

Ι Δ Ρ Υ Θ Η Σ - Ε Κ Δ Ο Τ Η Σ - Δ Ι Ε Ν Ο Υ Μ Η Σ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδιώτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐρμούδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρθέλειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 38ος

Ἀθήναι 7 Μαρτίου 1931

Ἔτος 53ον.—Ἀριθ. 14

ΤΟ ΠΑΖΑΡΙ ΤΟΥ ΚΟΥΡΕΑ

ΠΕΡΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Τὰ παλιὰ χρόνια ζοῦσε, στὴ Βαγδάτη ἕνας κουρέας ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἀλῆ. Ἦταν κουρέας περίφημος σ' ὅλη τὴ Βαγδάτη. Κανένας δὲν ἦταν ἀξίος νὰ ζυρίσῃ τόσο ὠραία ὅπως αὐτός, ἢ νὰ κόψῃ τὰ γένεια καὶ τὰ μαλλιά ἔτσι καλλιτεχνικά, ὅπως ἤξερε αὐτός. Δὲν ἦταν ἕνας ἀνθρώπος σ' ὅλη τὴν πολιτεία ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ περάσει ἀπὸ τὰ χέρια του, κι' ἔτσι ὁ Ἀλῆς εἶχε γίνεαι πλούσιος, καὶ τὰ πλοῦτη του τοῦ σήκωσαν τόσο πολὺ τὰ μυαλά, ὥστε δὲν ἀργῆσε νὰ γίνῃ θρασύς καὶ νὰ φέρεται μὲ κακὸ τρόπο στοὺς πελάτες του. Ἐκεῖνοι θὰ τὸν ἀφῆναν γιὰ νὰ πάνε σ' ἄλλον κουρέα, ἀλλ' ὁ Ἀλῆς ἦταν ὁ μπαρμπέρης τῆς μόδας καὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, καθὼς καὶ κάθε ἄλλη, καθέννας ἦταν υποχρεωμένος ν' ἀκολουθῆ τὴ μόδα.

Ἐνα ἀπόγευμα, ἐκεῖ ποὺ ὁ Ἀλῆς στεκόταν στὸ κατώφλι τοῦ μαγαζιοῦ του, πέρασε ἕνας φτωχὸς ξυλᾶς καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ τοῦ ἀγοράσῃ τὸ φόρτωμα τὰ ξύλα, ποὺ εἶχε κουβαλήσει μὲ τὸ γαϊδουρί του ἀπ' τὸ βουνό.

Τὰ ξύλα ἦταν σπάνια στὴ Βαγδάτη. Ὁ Ἀλῆς ἔκρινε πῶς θάκανε μιὰ καλὴ δουλειὰ ἂν τ' ἀγόραζε, καὶ πρότεινε μιὰ ἐρισμένη τιμὴ στὸν ξυλοκόπο γιὰ νὰ τοῦ πωλῆσῃ ὄλα τὰ ξύλα ποὺ εἶχε φορτωμένα ὁ γαϊδάρος στὴ ράχη του. Ὁ χωριάτης, ποὺ δὲν ἔβαλε τίποτε κακὸ μὲ τὸ νοῦ του, δέχθηκε τὴν τιμὴ ποὺ τοῦ πρόσφεραν, ἀρχισ νὰ ξεφορτώνῃ τὰ ξύλα κι' ὕστερα γύρεψε τὰ χρήματά του.

— Πῶς; φώναξε ὁ κουρέας ἀγριεμένος. Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λές; Πῶς ἔχεις τὸ θράσος νὰ μοῦ ζητήσης τὰ χρήματά σου, προτοῦ νὰ μοῦ παραδώσης ὄλο τὸ ἐμπόρευμα ποὺ συμφωνήσαμε;

— Μὰ τὰ ξεφορτώσα ὄλα τὰ

ξύλα, εἶπε ὁ ξυλοκόπος. Νὰ τὰ, τὰ βλέπεις.

— Καθόλου, δὲν τὰχεις ξεφορτώσει ὄλα, εἶπε ὁ Ἀλῆς, καὶ δὲ θὰ πάρῃς ἀπὸ μένα οὔτε μιὰ πεντάρια, προτοῦ νὰ ἐκτελέσης τὴ συμφωνία μας.

— Μὰ, καθὼς βλέπεις, στὴ ράχη τοῦ γαϊδουριοῦ μου δὲν μένει πιά παρὰ μονάχα τὸ σαμάρι!

— Δός μου τὸ αὐθὺς, ἔκανε ὁ Ἀλῆς. Δικό μου εἶναι καὶ τὸ σαμάρι, γιὰτι τέτοια εἶναι ἡ συμφωνία μας.

— Καλὲ αὐτὸ εἶναι ἀπὸ τ' ἀγγραφα! ἀπόρησε ὁ κακομοίρης ὁ ξυλᾶς. Ποῦ ἀκούσθηκε ποτὲ τέτοια συμφωνία;

— Λοιπὸν δὲ θέλεις νὰ μοῦ δώσης τὸ σαμάρι; ἐπέμεινε ὁ Ἀλῆς.

— Καὶ βέβαια δὲ θέλω. Δὲν εἶναι οὔτε τίμιο, οὔτε δίκαιο ἀπὸ μέρους σου, νὰ μοῦ τὸ ζητᾶς, γιὰτι ποτὲ ἀπὸ τότε ποὺ ὁ κόσμος εἶναι κόσμος, δὲν ἔχει ἀκουστῆ νὰ πωλᾶῃ κανεὶς τὸ φόρτωμα μαζί μὲ τὸ σαμάρι.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι δική μου δουλειὰ, εἶπε ὁ κουρέας. Δός μου τὸ σαμάρι καὶ πάρε πόδι, γιὰτι ἀλλοῦως θὰ τὸ μετανοιώσης.

Ὡστόσο ὁ ξυλᾶς δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ υποχωροῦν εὐκολά. Ἀρχισε νὰ φωνάζῃ τόσο δυνατὰ, ὥστε οἱ διαβάτες σταματοῦσαν στὸ δρόμο γιὰ νὰ ἴδωσι τί τρέχει.

Αὐτὸ τὸ πράγμα στενοχώρησε πολὺ τὸν μπαρμπέρη, ποὺ θέλοντας νὰ ξεμπερδέψῃ προτοῦ γυρίσουνε τὰ πράγματα εἰς βάρος του, ἀρπάξε τὸ σαμάρι καὶ τὸ ἔμπασε στὸ μαγαζὶ του.

Ὁ ξυλᾶς, ἔχοντας τὰ ὀλότλα χαμένα, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη. Ἐδῆλε πῶς δὲ μπορούσε νὰ ἐλπίζῃ νὰ ξαναπάρῃ μονάχα τὸν τὸ σαμάρι του ἢ νὰ ἐισπράξῃ τὰ χρήματά, ποὺ τοῦ χρωστοῦσαν. Ἐτρέξε λοιπὸν στὸν κοντινότερο δικηγόρο καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τὸ πάθημά του. Μὰ ὁ δικηγόρος ἦταν πελάτης τοῦ Ἀλῆ κι' ἀρνήθηκε ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ὁ δεύτερος δικηγόρος, ἀντὶ νὰ δεχθῆ νὰ τὸν υπερασπίσῃ, τὸν συμβούλεψε νὰ κάτῃ φρόνημά καὶ νὰ μὴν τὰ βάζῃ μ' ἕναν ἀνθρώπο τόσο γνωστὸ καὶ εὐπόλητο, ὡς τὸν κουρέα; κι' ὁ τρίτος τὸν φοβήθηκε πῶς θὰ τὸν ἐστῆλνε στὴ φυλακὴ, ἐπειδὴ εἶχε ἀναστατώσει τὴ γειτονιά διχως λόγο.

Ὅσο κι' ἂν ἦταν χωριάτης, ὁ ξυλᾶς κατάλαβε πῶς ἂν ἤθελε νὰ βρῇ τὸ δίκιο του, ἔπρεπε νὰ πειθῆται σὲ κάποιον

ΚΑΡΑΓΙΩΝΗΣ

«Καθόλου δὲν τὰχεις ξεφορτώσει ὄλα!»

πού να μην κινή ρουσφέτια του 'Αλλ'. Αφού σκέφθηκε κάμποση ώρα, είπε από μέσα του πώς το καλύτερο που είχε να κάνει, ήταν να πάει να παρουσιασθή στον ίδιο τον Καλίφη. Πήγε λοιπόν και βρήκε ένα δημόσιο γραφέα και τον έβαλε να του κάνει μια αναφορά, στην οποία εξιστορούσε το πάθημά του μ' όλες τις λεπτομέρειες. Ύστερα τήν πήρε στο χέρι, πήγε στο παλάτι του Καλίφη και περίμενε μ' ύπομονη να τον δεχθῆ σε ακρόαση ο αθένης των πιστών.

Επιτέλους ήρθε κι' η σειρά του να παρουσιασθῆ στον Καλίφη.

— Φίλε μου, του είπε ο Καλίφης αφού τον άκουσε, ο κουρέας κατά τύπους έχει δίκιο, παρ' όλο που πραγματικά το δικιο είναι με το μέρος σου. Ήρθε σε συμφωνία με τον 'Αλλ', πρέπει λοιπόν κανείς να κρατή τῆ συμφωνία του, είνδεμὴ δὲν θὰ ὑπῆρχε πιά ἐμπιστοσύνη ἀνάμεσα στους ανθρώπους. Θέλοντας και μή, τώρα είσαι ἀναγκασμένος νάφῃσης τὸ σαμάρι σου στὸν μπαρμπέρη. Ἄλλὰ εἶλα κοντά μου νὰ σοῦ πῶ κάτι.

Ο ξυλᾶς πλησίασε, ὁ Καλίφης τοῦ ψιθύρισε μερικά λόγια στὸ ἀπὲ καὶ σὲ λίγο ὦρα ὁ χωριότης ἔφυγε.

Ύστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ 'Αλλῆς εἶδε με μεγάλη του ἐκπλήξη τὸν ξυλᾶ νὰ μπαίνει μέσα στὸ κουρέο του, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῆ ποτὲ τίποτα μεταξύ τους.

— Ἐγὼ κι' ὁ σύντροφός μου, εἶπε ὁ ξυλᾶς στὸν 'Αλλῆ, θὰ ἠθέλαμε νὰ μᾶς ξυρίσης, ἀλλὰ πρῶτα θέλουμε νὰ μᾶς πῆς πόσα ζητῆς γιὰ πληρωμὴ.

Ο κουρέας ὤρισε μὴ τιμὴ κι' ὁ ξυλᾶς τὴν δέχθηκε εὐθὺς χωρὶς συζήτηση. Κάθησε λοιπὸν καὶ τοῦκοψε ὁ μπαρμπέρης τὰ μαλλιά του καὶ τὰ γένειά του, καὶ ὕστερα ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

— Καὶ ποῦ εἶναι ὁ σύντροφός σου; τὸν ρώτησε ὁ 'Αλλῆς.

— Στέκεται ἀπῆξω καὶ με περιμένει, εἶπε ὁ ξυλᾶς, πᾶω εὐθὺς νὰ τὸν φέρω.

Βγήκε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ σὲ λίγο μπήκε πάλι μέσα, σέρνοντας ἀπὸ πίσω του τὸ γαϊδάρο του.

— Νὰ τὸς ὁ σύντροφός μου, εἶπε, ξυρίσε τὸν.

Ο κουρέας ἔγεινε ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Νὰ τὸν ξυρίσω; εἶπε. Δὲ φθάνει ποῦ καταδέχθηκα νὰ σὲ ξυρίσω ἐσένα, καὶ τώρα θέλεις νὰ με ρεζιλεύῃς δλό-τελα, γυρεύοντας νὰ σοῦ ξυρίσω καὶ τὸ γαϊδάρο σου. Πάρ' τον γρήγορα, εἰδεμὴ ἔχεις νὰ κακοπεράσης μαζί μου.

— Πῶς; φώναξε ὁ ξυλᾶς. Τί εἶναι τοῦτα ποῦ μοῦ λές; Θέλεις νὰ με διώξῃς ἀπὸ τὸ μαγαζὶ σου χωρὶς νὰ ἐκτελέσης τῆ συμφωνία μας;

Ἀπάντησε ἦταν ἡ λύσσα τοῦ μπαρμπέρη σὰν ἄκουσε τὰ ἴδια του τὰ λόγια νὰ γυρίζουν τώρα ἐναντίον του. Ἄγριεψε σὲ τέτοιον σημεῖο, ὥστε ὁ ξυλᾶς

φοβήθηκε γιὰ τὴ ζωὴ του κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ μαγαζὶ. Ἐκίνησε καὶ πῆγε ἴσια στὸν Καλίφη καὶ τοῦ εἶπε πῶς ἦρθαν τὰ πράγματα.

— Φέρτε μου στῆ στιγμή ἐδῶ μπροστά μου τὸν 'Αλλῆ μαζί με τὰ ξυράφια του, πρόσταξε ἔναν ἀπὸ τοὺς ἀδίκους του!

Ἐκεῖνος ἔφυγε στῆ στιγμή καὶ σὲ λίγο ἦρθε μαζί με τὸν κουρέα, ποῦ ἔτρεμε ὅλος κι' οὔτε συλλογιζόταν τώρα πιά νὰ κινή τὸν σπασαῖο.

— Γιατί ἀρνείσαι νὰ ξυρίσης τὸν σύν-τροφο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; ρώτησε ὁ Καλίφης. Ἔτσι δὲν εἶχατε συμφωνήσει;

Ο 'Αλλῆς προσκύνησε ὡς τῆ γῆ κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Εἶναι ἀλήθεια, σοφώτατε καὶ ἰσχυ-

«Ο κουρέας ἀρπάξε τὸ σαμάρι» (Σελ. 167, στ. γ')

ρότατε Καλίφη, πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ συμφωνία μας. Μὰ ποῦ ἀκούστηκε ποτὲ νὰ ὀνομάζῃ ἕνας ἄνθρωπος τὸ γαϊδάρο του «σύντροφο»;

— Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Καλίφης, καὶ ἄλλωςτε δὲν ἔχω ὑποχρέωση νὰ σοῦ λύσω αὐτὴ τὴν ἀπορία. Ἐγὼ θὰ σὲ ρωτᾶω καὶ σὺ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ μοῦ ἀπαντᾷς. Πές μου λοιπὸν, ἀκούστηκε ποτὲ, ὅταν πουλᾶη κανεὶς ἕνα φόρτωμα ξύλα, νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ μαζί καὶ τὸ σαμάρι τοῦ γαϊδουριᾶ;

Ο κουρέας κατατάραχθηκε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ ἀπαντήσῃ, μὰ ὁ Καλίφης δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ.

— Ὅχι, ὄχι, εἶπε, πρῶτα ἦταν ἡ σειρά τοῦ ξυλᾶ νὰ τὴν πᾶθῃ. Τώρα τὴν ἔπαθεσ καὶ σὺ με τῆ σειρά σου. Ἐλα λοιπὸν, ξύρισε τὸ γαϊδάρο ὅπως εἶχατε

συμφωνήσει καὶ μὴ, χασομερᾷς περισσό-τερο.

Θέλοντας καὶ μὴ, ὁ 'Αλλῆς ἀναγκά-στηκε νὰ ἀνασκουμπωθῆ καὶ νὰ ἐτοιμά-σῃ μὴ δλοκλήρη σκάφη με παχειὰ σα-πουνάδα γιὰ νὰ σαπουνίσῃ τὸν γαϊδάρο ἀπὸ τὴ κορυφὴ ὡς τὰ πόδια. Γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα χρειάστηκε κάμποση ὦρα βέ-βαια, καὶ σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ νέο διαδόθηκε σ' ὀλόκληρη τὴν Βαγδάτη. Πολλοὶ ἦταν ἐνθουσιασμένοι ποῦ θῆθε-παν νὰ ρεζιλεύεται μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ ἀνυπόφορος 'Αλλῆς, κι' ἕνα πλῆθος ἀνθρώπων μαζεύτηκε στὸ παλάτι γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα.

Ἀκόμη κι' οἱ καλύτεροι πελάτες τοῦ δυστυχισμένου κουρέα δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ γέλια τους, βλέποντάς τον νὰ σαπουνίζῃ καὶ νὰ ξυρίζῃ τὸ γαϊδα-ρο τοῦ ξυλᾶ.

Μόλις τελείωσε τὸ ξύρισμα, ὁ Καλίφης ἔδωξε τὸν 'Αλλῆ, ἀφού πρῶτα τὸν ἐφαλ-λε γιὰ καλὰ γιὰ τὴν ἀλαζονεία καὶ τὴ φιλοχρηματία του. Ὅσο γιὰ τὸν ξυλᾶ, αὐτὸς ἐδέχθηκε γιὰ δῶρο ἀπ' τὸν Κα-λίφη ἕνα πουγγὶ με ἀργυρᾶ νομίσματα, καὶ γύρισε στὸ χωριὸ τοῦ εὐλογώντας τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγῶ τῶν πιστῶν, ποῦ φάνηκε τόσο δίκαιος ὅσο καὶ σοφός.

(Μετάφραση) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΨΑΡΑΔΕΣ

Α'.
Βογγαίε ἀκόμη ἡ θάλασσα ἀφρισμένη, βράζει σὰ βράχια σπώντας τοῦ γιολοῦ, μὰ ὁ καπετάνιος πᾶ δὲν περιμένει καλὰ εἶναι τὰ σημάδια τούθρανῶ.

— Κέρνα μας ροῦμι! — Καπετάνιο, γιὰ σὺ! — Πᾶμε! νὰ ὁ μούτσος, φέρνει τὰ ψομιά. Μάγερα! μὴν ἔσχνᾶς τὰ σύνεργα σου τὴ θέλω ἀποψὲ νάμαι ἡ κακαριά!

Ευπολιούνται ὄλοι, μπαίνουνε στὸ κύμα, με σάλτο, χόπ! τὴν πλώρη καβαλᾶν! — Τὸν κάρβῳ ἐαυ! Τὸ σίδερο ἐαυ! Πρῶμα τὰ δυὸ κανιὶ ἀπὸ πέλαιο θὰ μᾶς πᾶν!...

Ἡ ψαραποῦλα ὀρμαίει σὰν περιστέρι, περνᾶει τὸ μόλο, κυλάει στᾶνοιχτά... Νὰ το, ψηλά ἔλαψε τὸ πρῶτο ἀστέρι, κι' ἀκόμη ἡ δύση κρατεῖ κοκκινιά...

Β'.

Ὅλο τραγοῦδι καὶ καρδιά, γυρνᾶμε τούτη τὴ φορὰ! Ἡ βάρκα τέτοιου θησαυροῦ, ἔχει νὰ ἰδῆ πολὺν καιρὸ!

Στάζει αἶμα τὸ μπαρμπουῖνι, λές, καὶ πῆδους τὰ σκορπίδια, δὲς! Τᾶλλα τὰ δόλια σοβαρά! δὲν τὸχουν κἀθὲ ἀλλῆ φορὰ!

Στὴ σκάλα τὸ φανάρι, νὰ, κέκεινο μᾶς χαμογαλᾶ! Ἴσα, παιδιὰ, ἴσα, ἄλλη μιά! Τώρα εἰν' κι' ἂν εἶν' χουστὴ δουλειά!

Κόσμο γιὰ δὲς, ποῦ καρτεροῖ καὶ χαιρετάει καὶ τραγοῦδε! Ὅς κι' ὁ γιολὸς στοίχισσε, λές, κι' ἀχολογᾶει ἐσαγιαλιές!... Ἡ ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΙ

Οἱ πρῶτες ἀνημέρησεις ἀποχωρισμοῦ βρίσκονται στὰ παιδικὰ μου χρόνια. Θυ-μοῦμαι πῶς ἦμουν εὐχαριστημένος ἀπ' τίς ἄλλες ἀσχολίες καὶ δὲν εἶχα ποτὲ τὴ φιλοδοξία τῶν ταξιδιῶν. Μοῦ ἔλει-παν, βέβαια, καὶ τὰ μέσα γιὰ νὰ τὰ πραγματοποιήσω, ἀλλὰ καὶ στὰ πανη-γύρια τῶν γειτονικῶν χωριῶν ὅπου πῆ-γαίνα μαζί με τὸν πατέρα μου, ἀκόμα καὶ κοντά του, ἀχώριστός του, βρισκό-μου σὲ ἀνησυχία. Δὲν ἐνοιωθα τὸν ἑ-αυτὸ μου ἦσοχο παρὰ στὰ γνώριμα μέρη καὶ δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ θυσιάσω τὴν ἡσυχία μου γιὰ νέες ἀδεδειχτες χαρές. Ἦμουν καλὰ στὸ σπῆτι μου, ἀνάμεσα στοὺς δικούς μου, καὶ δὲν ἔδινα ἐμπι-στοσύνη στοὺς ξένους τόπους, ποῦ μα-τευόνταν πῆρ' ἀπ' τὸν ὀρίζοντα, κατὰ τὸ σούρουπο, καταχνιασμένοι κι' αἰνιγμα-τικοί. Τὸς κοιτάζα μ' ἄδιαφορία, σὰν κάτι ποῦ δὲ μ' ἐνοιαίε, καὶ δὲ φαντα-ζόμου πῶς ποῦ γρήγορα θάρχόμουνα σὲ γνωριμία μ' αὐτὸ τὸ μακρινὸ ἀγνω-στο, ποῦ με φόβιζε ὡστόσο ἀπὸ τότε.

Ἡ πρώτη ἐννοια τῆς ἀδικίας, τοῦ κό-σμου γεννήθηκε μὲς' στὸ μυαλό μου τὸ μικρὸ, ὅταν ἀναγκάστηκα γιὰ πρώτη φο-ρὰ νὰ ξεριτευθῶ. Ἐξῆμουν δεκατριῶν χρο-νῶν ἢ λιγώτερο, κι' ἔπρεπε νὰ πᾶω ἀλ-λοῦ, γιὰ τὸ σχολεῖο τὸ μεγαλύτερο ποῦ ἐ-πιθυμοῦσα. Ἦμουν ἕνα μισοἀρρωστο παι-δάκι, ποῦ με τῆ βία με συγκρατοῦσαν στῆ ζωὴ τὰ χᾶδια τῆς οἰκογενείας μου, κι' ὡστόσο δὲ με χωροῦσε νὰ μείνω ἑ-καί. Τώρα ποῦ τὸ συλλογίζομαι, μοῦ φαίνεται παράξενο καὶ καταλαβαίνω πῶς ὁ πῶθος μου αὐτὸς ἦταν πολὺ μεγάλος, γιὰ νὰ πάρω μὴ τέτοια ἐπίμονη ἀπό-φραση. Τέλος πάντων συμφωνήσαμε νὰ φύγω κι' ἔφτασε ὁ καιρὸς τοῦ ξεκινή-ματος.

Ὅταν με ξυπνήσαν τὰ χαράματα, μόλις ἀρχίσε ἀπ' ἔξω νὰ φέγγῃ, ἀπό-ρησα ποῦ τοὺς βρήκα ὅλους ξυπνητοὺς ἐκτός ἀπ' τὸ μικρότερο ἀδελφὸ. Τὸ ξύ-πνημά τους με ἔξφηνισε δυσάρεστα καὶ μ' ἔκαμε νὰ φαντασθῶ πῶς ἡ θέση μου ἦταν χειρότερη, πολὺ χειρότερη, ἀπ' ὅσο νόμιζα. Κάτι κακὸ βέβαια θὰ πᾶ-θαινα γιὰ νάμαι ὄλοι σηκωμένοι ἀπὸ τέ-τοιαν ὦρα καὶ νὰ με κοιτάζουνε με τό-ση φροντίδα. Αὐτὸ δὲ γινόταν παρὰ ὅταν ἀρρωσταίνα πολὺ κι' ἦταν ἀνάγκη νὰ με πᾶνε κάπου γιὰ γιαιτρεία. Ἐσφίξα ζωὴ τὴν καρδιά μου καὶ θέλησα νὰ μὴ μάθουνη τὴν ταραχὴ μου. Μποροῦσε νὰ μοῦ συμβῆ κι' ἐμένα ὅ,τι καὶ στὸ παπα-δόπουλο ἐκεῖνο, ποῦ τότε φέρε ὁ πα-τέρας του κοντά στὸν δικό μου γιὰ νὰ μάθῃ τέχνη, καὶ ποῦ στὸ τέλος, ἀπὸ τὰ κλάματα τὰ πολλὰ, τὸ πήρε πίσω γιὰ νὰ παρηγορηθῆ.

Οἱ ἄλλοι μ' ἀποχαιρέτησαν με χει-ραφία, ἀκόμα καὶ ἡ μάνα μου ποῦ δὲν τόλμησε νὰ φτάσῃ παρὰ πέρα, ἐμποδι-σμένη ἀπὸ τ' ἀσθηρὸ βλέμμα τοῦ πα-τέρα ποῦ ἀδημονοῦσε γιὰ νὰ φύγοιμε μαζί. Ἡ γιαιγιά ὅμως, ἡ γιαιγιά ποῦ μ' ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπ' τοὺς γιούς της, γιαιτὶ ἦμουν ὁ πρῶτος τοῦ πρώτου της γιου, αὐτὴ δὲ στάθηκε ὡς ἐκεῖ. Μοῦ πῆρε τὸ κεφάλι καὶ με φίλησε στὰ μάτια, κάτω ἀπὸ τὰ δικά της ποῦ τὰ εἶδα δακρυσιμένα. Μὰ κι' ἡ δικὴ μου ἡ φωνὴ ἔτρεμε σὰν τῆς ἀπάντησα, ποῦ μοῦδινε τὴν εὐχὴ της. Χωρὶς νὰ κοιτά-ξω πίσω, δρασκέλινα τὴν πόρτα καὶ πῆ-γα τὸ μακρὸ, τὸ μακρινὸ δρόμο, σὰν ἕ-νας μικρὸς κατάδικος χωρὶς φταίξιμο καὶ χωρὶς διαμαρτυρία.

Τὸ πῶς πέρασα στὸ ξένο χωριὸ καὶ στὸ ξένο σπῆτι, μὴ βλέποντάς τοὺς δι-κοὺς μου παρὰ τίς μεγάλες γιορτάδες, αὐτὸ τὸ ξέρουν μόνον ὅσοι τοὺς ἔτυχε ἡ ἴδια μοῖρα με μένα. Θυμάμαι ὅμως ἀ-κόμα τὴν ὀξεῖα, τὴ διαπεραστικὴ αἰ-σθηση ποῦ με τρυποῦσε ὄσες φορὲς ἀρ-γότερα, ὕστερ' ἀπὸ τίς μέρες τῶν δια-κοπιῶν, με ξυπνοῦσαν τὰ χαράματα γιὰ νὰ με ξεκινήσουν. «Ἄχ, θεέ μου!» ἔλεγα μέσα μου καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ

σκεφθῶ παρακάτω, πιανομένος στὸ λα-μὸ ἀπὸ τὴ θλίψη, σὰν ὅταν εἶμαστε πο-λὺ στενοχωρημένοι καὶ δὲ μᾶς κατεβαί-νει κάτω τὸ φᾶς. Ὅλη τὴ μέρα συλλο-γιζόμου τὸ σπῆτι ποῦθα ἀφήσει, καὶ τίς ἀκόλουθες μέρες δὲν μποροῦσα ν' ἀφο-σιωθῶ ἔξ ὀλοκλήρου στὰ μαθήματά μου.

Τώρα ἔχω μεγαλώσει πιά. Καὶ δὲν μοῦ κάνουν ὅπως πρὶν ἐντύπωση αὐτὰ τὰ πράματα. Ἐχῶ καιρὸ ποῦ λείπω ἀπ' τοὺς δικούς μου καὶ σκοπεῖω νὰ πᾶω τώρα κοντά. Μπορεῖ νὰ τοὺς ἴδῶ χωρὶς λαχτάρα, μπορεῖ νὰ τοὺς ἀφήσω χωρὶς πόνο. Ἴσως νὰ μὴν ἔχουν τόσο ἀ-νάγκη ἀπ' τὴν ἀγάπη μου καὶ νὰ μὴν ἔχω μὴτ' ἐγὼ ἀπ' τὴ δικὴ τους. Ὅμως ὅπαρ-χει ἀκόμα στῆ ζωὴ ἡ γιαιγιά; κι' αὐτῆ-νης δὲ γίνεται ἀλλοιώτικη τώρα στὰ γε-ράματα ἡ καρδιά; εἶναι πλημμυρισμένη ἀπ' τὴν ἀγάπη μου, καὶ πῶς θ' ἀντιστα-θῶ στῆ δύναμή της; Ὅα μ' ἔχῃ κοντά της, μπροστά στὰ μάτια της, πλᾶί στῆν ἀνάσα της, τόσες μέρες, καὶ πῶς θὰ τῆς κρυφθῶ; Ὅα με φίλησῃ καθὼς πάντα, ἐνῶ θὰ φεύγω, καὶ πῶς θὰ κρατηθῶ νὰ μὴ φωνάξω, ποῦ θὰ ξέρω πῶς θάναί ἡ τελευταία ἴσως φορὰ;

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΑΤΟΥ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

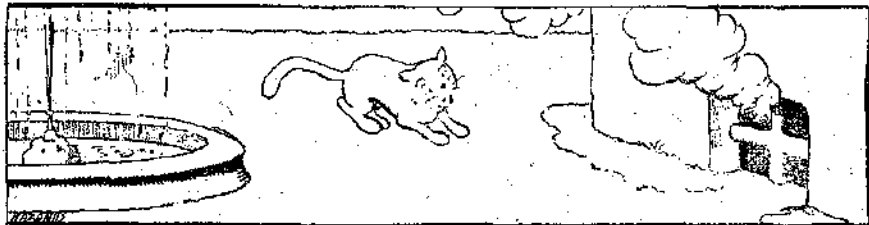

καί, πολλές φορὲς, ἡ κυρία Βιργινία, γιὰ νὰ μὴ μοῦ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία, καθό-ταν ἀκόμα στῆν πολυθρόνα της ἐνῶ τὴ φώναζαν κι' ἔπρεπε νὰ σηκωθῆ. Τὴν ἄκουγα μὲς' στὸν ἴπνο μου νὰ τοὺς ἀπαντᾶ σιγά: «Δὲν μπορῶ τώρα ὁ Χιδῶνης κοιμάται στῆν ποδιά μου!».

Αὐτὸ μοῦ θύμιζε μίαν ἱστορία, ποῦ μοῦ τὴ διηγήθηκε, σὰν ἦμουν μικρός, ἡ καίμενη ἡ μητέρα μου, ποῦ ἦταν πολὺξεση γάτα. Ὁ Μωάμεθ, ὁ προφήτης τῶν Τούρκων, εἶχε κι' αὐτὸς ἕνα γάτο ἀγαπημένο. Μία μέρα, καθὼς ἦταν ξα-πλωμένος, ὁ γάτος πῆγε κοντά του κι' ἀποκοιμήθηκε στῆν ἄκρη τοῦ μανδύα του. Σὲ λίγο φώναξε ὁ ἱμάμης γιὰ προσευχὴ. Ὁ Μωάμεθ ἔπρεπε νὰ σηκωθῆ. Ἄλλὰ γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσῃ τὸ γάτο του, νὰ μὴν τοῦ χαλάσῃ τὴν ἡσυχία, ἔβγαλ-

Ένα ψαλλίδι και σιγά-σιγά έκοψε την άκρη του μανδύα. "Έτσι ο γάτος έμεινε να εξακολουθήσει τον ύπνο του όσο ήθελε, κι' ο Μωάμεθ με κομμένο μανδύο σηκώθηκε να προσευχηθῆ.

"Όσο προσηλαθούσα νάνταποδόσω την άγάπη των καλών μου κυρίων και να τους δείχνω με κάθε τρόπο την ευγνωμοσύνη μου. Σας διηγῆθηκα πῶς, γι' άγάπη του κυρίου μου, έγινα και ψαράς. Μιά μέρα, για να γλυτώσω το σπίτι όπου τόσο μάγαπούσαν, αναγκάστηκα να γίνω και πυροσβέστης!

Τριγύριζα στο περιβόλι, όταν είδα άξαφνα καπνό, που έβγαινε από ένα φεγγίτη του ύπαισιου. «Μαρό! είπ' άμέσως με το νου μου' όπου είναι καπνός, είναι και φωτιά. Παιός-ξέρε! κάποιος θα πέταξε και μέσα κανέν' άποτίσφαρο ή κανένα σπύργο άναμμένο, και θάβιασαν τίποτα πανιά, χωριά ή ξύλα!» Κι' έτοιμάστηκα να νιαουρίσω δυνατά, να φωνάξω βοήθεια.

'Αλλά μου ήρθε μια ιδέα ακόμα καλύτερη. Στο περιβόλι, κι' ακριβώς αντίκρυ από τον φεγγίτη του ύπαισιου που κάπνιζε, ήταν ένα μικρό συντριβάνι. «Νά, είπα μέσα μου, με το νερό αυτό που άναβαίνει ψηλά κι' ύστερα πέφτει στη δεξαμενή με τα χουσόφαρα, εγώ θα σβύσω τη φωτιά πριν την πάση είδηση κανέναν!»

Με τί τρόπο όμως θάκανα το νερό του συντριβανιού να πέση πάνω στη φωτιά και να τη σβύση; Αυτό θα σας το διηγηθώ μεθαύριο.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

"Ένας μικρός μου φίλος (τι έξυπνο και τί συμπαθητικό παιδί), μου κάνει συντροφιά εν' άπόγεμα και μου διηγείται:

«Κάτι τέτοιες μεταβολές έρχονται, ξέρετε, στο σπίτι μας σαν φυσικά φαινόμενα, που κανείς δε σκέπτεται πῶς είναι δυνατό να τα μεταιώσει ή να τα ξεφύγει. Τα ύπομνουμε δλοι, όπως οι χωρικοί τη βροχή πάνω στις σταφίδες τους ή την πλεγωνιά που καίει τα βλαστάρια.

Λόγω χάρη, μια μέρα κυκλοφορεί στο σπίτι ένα σύνθημα: «Η κάμαρα των παιδιών να μεταφερθῆ στο κάτω».

Έερετε τί θα πῆ αυτό; Νά ξεκουδαλήσουμε τα κρεβάτια μας, τα μικρά μας γραφεία, τις βιβλιοθήκες μας, τις άποσκευές μας, και ν' αλλάξουμε καταικία, σχεδόν ν' αλλάξουμε πατρίδα, να μεταναστεύσουμε, καλέ, σαν τους άνταλλαξιμίους. Τι να γίνει; Ποιός μπορεί να σκεπάσει τον ούρανό με άδιάβροχη τέντα, για να μη βρέχη; Έτσι κανείς δεν μπορεί να μὴν εκτελέσει μια διαταγή που πρέπει να εκτελεσθῆ. Σας λέω, σαν τα φυσικά φαινόμενα.

Πάνουμε λοιπόν και ξεκουβαλούμε. Βιβλία, παιχνίδια, καθρέκλια, έλο το μικρό μας βίος, ο καθένας φροντίζει για την τακτική του μετακόμιση. "Αχ, ξεσπίτωμα που μας κάνουν ο μπαμπάς κι' ή μαμά, γιατί έτσι το θέλουν! Η Μα-

ρίκα, που πάντα αυτή είναι: ξαστερό-γλωσση, δε βίαταξε να μὴν πῆ της μαμάς:

"Αχ, μαμά, τί σου ήλθε τώρα να μας κάνεις πρόσφυγες!

Κι' ο μικρός Μίμης φορτώνει τα μικροπράγματά του στο καρροτσίνο του και δηλώνει ότι αυτός θα κάμη τη μετακόμιση με άμάξι. Τὸ πράγμα είναι θεαματικό και σταματούμε για να το παρακολουθήσουμε. "Ε, δε βίατα και πολύ. "Όταν φτάνει στο κεφαλόκαλο, πέρνει στα χέρια και άμάξι και πράγματα και κατεβαίνει σκεπτικός τη σκάλα.

Σας πολυλογώ, αλλά θέλω να σας παραστήσω πῶς μας έρχονται έμας τα ξαφνικά στο σπίτι, και πῶς τα ύπομνουμε δλα. "Έτσι μας ήρθε και τ' άλλο. Είπαν ξαφνικά ότι ή Μαρίκα θάφευγε για τη Γερμανία, να μὴν έσωτερική σ' ένα σχολείο δυο χρόνια, κι' ύστερα να γυρίση.

Πῶς; τ' είν' αυτό πάλι; Ταραχή κι' άνκασάτωση σ' έμας, πνιγμένες διαμαρτυρίες. Θάλεγε κανείς πῶς ετοιμάζεται συνομοτικά κάποια επανάσταση. Μά τί θα πῆ αυτό, να μας πέρνουν την αδελφούλα μας, έτσι χωρίς λόγο (σχολείο, άκοις, στη Γερμανία!) και να τη στέλνουν μακριά, μικρή-μικρή και μοναχή! "Όρισμένους, αυτή τη φορά, οι μεγάλοι δεν ξέρουν τί κάνουν.

Κι' ή Μαρίκα να κλαίη, να κλαίη, γιατί δεν ήθελε με κανέναν τρόπο να φύγει μακριά μας. "Εμείς να τη φιλοσ-

με, να την παρηγορούμε, να ελπίζουμε σε κάποια-μεταστροφή. —κι' ο μπαμπάς να πηγαίνη στο πρακτορείο να βγάλη τα εισιτήρια!

Και τί δε ρίχνει ο ούρανος, που λένε κι' ή γῆς δεν το βαστάει, έ: "Ένα ώραίο δειλινό κατεθήκαμε δλοι στον Πειραιά και συνοδεύσαμε την αδελφούλα, που ξενιτευόταν, ως το μεγάλο Λόυδ. Δάκρυα, ένθύμια (κράτησε κι' αυτό να με θυμάσαι, αυτό θα τῶω πάντα μαζί μου και τα τέτοια, ξέρετε) κι' ύποσχέσεις, χίλιες άποσχέσεις: Θα σας γράφω κάθε μέρα, κι' έμεις θα σὸν γράφουμε κάθε μέρα, θα σας λέω ότι κάνω, δλα! Κι' έμεις δλα! Θα σὸν στέλνουμε βιβλία, θα σας στέλνω πράγματα από τη Γερμανία.

"Αγαπημένο μαντηλάκι που σαλεύει στη γέφυρα, ως που χάθηκε πιά το βαπόρι στο βάθος του όρίζοντα!

Κι' από το ίδιο βράδυ, μόλις γυρίσαμε, τρωθήκαμε έτσι στα τραπέζια μας και γράφαμε γράμματα στην αδελφούλα μας, «Αγαπημένη μου αδελφούλα, από την ώρα που βγήκα το βαπόρι απ' το λιμάνι, δλοι είμαστε λυπημένοι και σε συλλογιζόμαστε...» Και γράφαμε δλοι με τα μούτρα (τέσσερα αδέρφια είμαστε, ξέρετε), γράφαμε άστειά, γράφαμε λυπητερά, γράφαμε φλυαρίες, άτελειώτες. Μά άνεμος ήταν κι' αυτός και πέρασε. Σε δυο-τρεις μέρες παρατήσαμε τις πέννες και κοιτάξαμε τις δουλειές μας. Κι' ή εικόνα της αδελφής μας άπομακρυνόταν σιγά-σιγά από την άτμοσφαιρα της ζωής μας, όπως είχε άπομακρυνθεί στον όρίζοντα και το μεγάλο Λόυδ που μας την πήρε.

"Ηλθε όμως το πρώτο της γράμμα και τ' άλλαξε δλα. "Έγραψε σ' ελους μαζί, κι' ύστερα σε καθέναν χωριστά, ύστερα πάλι σ' ελους μαζί, κι' ύστερα ξανάρχιζε τα ιδιαίτερα στον καθένα. Τὸ κύριο γράμμα τὸ άκολουθοῦσαν δυο γραμματάκια άκόμα πιο λιγνά — «κωδικέλλοι», έλεγε γελώντας ο μπαμπάς. Στο ένα έγραφε, (τι βιαστικά γράμματα Θεέ μου!) φαίνεται κάποιος ταχυδρόμος (θα περίμενε) να της στείλουμε γρήγορα τὸ κουτί με τα μαντηλάκια, που της είχα χαρίσει εγώ (ξέχασε στο σπίτι τὸ ένθύμιο μου, σκεφθήτε!) και στο άλλο παρακαλοῦσε τὸ μεγάλο άδελφὸ να περάση απ' τα γραφεία της «Διαπάσεως» να πῆ να της στέλνουν τὸ φέλλο στη Γερμανία, στη διεύθυνση τάδε.

"Όστερ' απ' αυτό, καινούργιος άνεμος επιστολογραφίας φύσηξε στο σπίτι. Στρωθήκαμε δλοι και γράφαμε πάλι, γράφαμε με τα μούτρα. Κι' αυτό γινόταν κάθε φορά που έρχόταν γράμμα με γερμανικό γραμματόσημο. Και τέτοια γράμματα έρχόνταν συχνά, συχνάτα.

Ναί, με δλα τα πράγματα αλλάζουν σιγά-σιγά, και σε λίγο τα γράμματα ά-

ΔΑΥΙΔ ΚΟΠΠΕΡΦΗΛΔ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από CH. DICKENS

— Συνέχεια από τὸ προηγούμενο —
— Οδ, μεγάλωσε πολύ! έπιβεβαίωσε κι' ο κ. Πέγκου.

— Έερετε τί κάνει ή μαμά, κύριε Πέγκου; Και πῶς είναι ή καλή μου, ή αγαπημένη μου Πέγκου;

— Θα... μάσια! άπάντησε ο κ. Πέγκου.

— Κι' ή μικρή Αίμιλλα, κι' ή κυρά-Κούμις;

— Θα... μάσια! είπε πάλι ο κ. Πέγκου.

"Ακολουθήσε μικρή σιωπή. "Ο κ. Δαυιήλ Πέγκου έβγαλε από τις τσέπες του έναν πελώριο άστακό κι' ένα σακκούλι με γαρίδες, και τα έβαλε δλα στα χέρια του Χάμ.

— Πήραμε τὸ θάρρος, είπε ο κ. Πέγκου, γιατί ξέρουμε ότι σας άρεσαν πολύ όταν είσατε μαζί μας. Τάδερασε ή κυρά-Κούμις, τη θυμάστε την κυρά-Κούμις...

Τους εucharίστησα μ' δλη μου την καρδιά. "Ο κ. Πέγκου τότε μου είπε:

— "Ηρθαμε, ξέρετε, με καλό άέρα, πάνω σε μια σχεδία. Η αδελφή μου μου είχε δώσει τη διεύθυνση και μουχε πει νάρθω να ιδω τον κ. Δάβυ και να τὸν φέρω τὰ προσκυνημάτά της. "Όταν γύρισουμε, ή μικρή Αίμιλλα θα γράψη στη Πέγκου ότι είστε καλά κι' έτσι δλοι θα είναι εucharιστημένοι.

Κι' έτριψε τα χέρια του, γελώντας με τὸ συμπέρασμά του, ότι «δλοι θα είναι εucharιστημένοι».

— Κι' ή μικρή Αίμιλλα τί γίνεται;

— Οδ, μεγαλώνει κι' αυτή. Δεν είν' έτσι, Χάμ;

— Ναι, μεγαλώνει.

— Κι' όμορφώνει και γίνεται και σοφή.

— Σοφή! έπιβεβαίωσε κι' ο Χάμ.

— Και γράφει μια χαρά. Κάτι μαύρα γράμματα, που τα διαβάσεις από μια ώρα δρόμο!

Με τί ένθουσιασμό που μιλούσε ο καλός θαλασσινός για την αγαπημένη του άνεψιά. Κι' ο Χάμ συμμεριζόταν κι' αυτός τὸν ένθουσιασμό και φαντάζομαι πῶς θα μὸν μιλούσαν πολλὴν ώρα άκόμη για τὸ καμάρι τὸ σπιτιού τους, αν δεν έχαναν τὸ θάρρος τους με τὸν ξαφνικὸν έρχομὸ τὸν Στίρφορντ, που μὴνκε μονομιάς μέσα.

— Α, εδῶ είσαι, Κόππερφηλδ, μου είπε. Δεν τξέρω.

Και πήγε να βγει πάλι, σιγοσφυρίζοντας.

"Εγὼ ήθελα ίσως να επιδειξω στους θαλασσινοὺς ένα φίλο τόσο σπουδαίο, όσο ο Στίρφορντ.

— Στίρφορντ, τὸ φώναξα, μὴ φεύ-

γεις, σε παρακαλώ. Είναι δυο θαλασσινοί από τὸ Γιάρμουθ, που είναι φίλοι μου κι' ήρθαν να με ιδούν.

"Α έκαμε ο Στίρφορντ, γυρίζοντας πίσω με την πρόχειρη ευγένεια που τὸν χαρακτήριζε. Χαίρομαι πολύ που σας βλέπω. Τι γίνεσθε;

"Ηταν τὸση ή χάρη, στους τρόπους του, ώστε έδλεπε κανείς άμέσως ότι είχε κατακτήσει τὸς δυο αγαθοὺς ανθρώπους κι' ήταν έταίμοι να τὸν άνοιξουν την καρδιά τους.

— "Όταν γράψετε στην Πέγκου, εἶπα εγώ, να της πῆτε ότι ο κ. Στίρφορντ στάθηκε πολύ καλός για μένα και χωρίς αὐτὸν δεν ξέρω κι' εγὼ τί θα γίνωμουν.

— Αφῆσέ τα τὸρ' αὐτά! είπε ο Στίρφορντ γελώντας.

— Κι' αν έρθω ποτὲ πάλι στο Γιάρμουθ, εξακολουθήσα, θα τὸν πάρω μαζί μου. Να ιδῆς, Στίρφορντ, τὸ πὸν περιέργο σπίτι τὸν κόσμου. Είναι καμωμένο απ' ένα καράβι.

"Ο Στίρφορντ έδειξε μεγάλη επιθυμία να ιδῆ τὸ πρωτότυπο αὐτὸ σπίτι, και άφοῦ συμφωνήσαμε δλοι να πάμε στο Γιάρμουθ με πρώτη εδκαιρία, οι καλοί θαλασσινοί σηκώθηκαν να φύγουν, κι' άποχαριστήκαμε σφιγγοντας εγκάρδια τὰ χέρια.

Πήραμε τὰ «δστρακόδεσμα», καθώς έλεγε ο Στίρφορντ τὸν άστακό και τις γαρίδες, και τὰ πήγαμε με πολλή μυστικότητα επάνω στο θάλαμο, όπου κάναμε θαυμάσιο συμπόσιο. "Ο Τράτλ όμως στάθηκε άτυχος και δῶ όπως και παντοῦ. "Εφαγε πολύ κι' άρρώστησε και βογγοῦσε δλη τη νύχτα. Κι' άφοῦ τὸν άνάγκασαν να καταπιῆ κάτι μαύρα γατρικά και κάτι σιχαμερά χάπια, ύστερα ταδῶσε και κάμποσες ξυλιές ο κ. Κρίκλ για την άποθεραπεία. Τὸδβαλε άκόμα και ποινή ν' αντιγράψη κάμποσα κεφάλαια της Καννής Διαθήκης, για να τὸν τιμωρήση, επειδὴ δεν ήθελε να μαρτυρήση τί είχε φάει.

Κανένα άλλο αξιόλογο γεγονός δε θυμολμαι σ' αὐτὸ τὸ χρόνο. Οι βδομάδες κι' οι μήνες κύλησαν μονότονα κι' ἐπὶ τέλους αρχίζει να μας παρηγορή ή μακρυνή προσδοκία τὸν διακοπῶν. Μετράμε τώρα τὸς μήνες ύστερα τις έβδομάδες κι' ύστερα τις μέρες. Έερω πῶς θα φύγω να πάω στῆς μητέρας μου. Αὐτὸ θα γίνῃ την άλλη έβδομάδα, αὐτῆ την έβδομάδα μεθαύριο, αύριο, σήμερα, άπόψε!

"Ανεβαίνω λοιπόν στο λεωφορείο και ξεκινῶ για τὸ σπίτι. Σε λίγο θα ιδω την μητέρα μου...

(Τὸ τέλος στο ερχόμενο) M. A. Z.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Διακοπές. Μερικὲς εὐτυχισμέναις ἡμέραις. Ἀφοῦ ἀποκοιμήθηκα καὶ ξύπνησα πολλές φορές μέσα στὸ λεωφορεῖο (στὸν ὄπιο μου οἱ καμταϊκιὲς τοῦ ἀμαξῶ μου φαινόνταν πὼς ἦταν ξυλιὲς τοῦ κ. Κρίκλ στὴν πλάτη τοῦ Τράτλ), σταματήσαμε τέλος μὲ τὰ χαράμματα σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο. Μὲ πήγαν σ' ἕνα δωμάτιο κ' ἔπεσα ξερὸς ἀπὸ τὴ νόστα στὸ κρεβάτι, ὅπου κοιμήθηκα ὡς τις ὀκτώ. Στὶς ἐννιά θάρχόταν ὁ Μπαρκῆς ὁ

«Καθόταν πλάι στὴ φωτιά καὶ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα παιδάκι». (Σελ. 162, στ. γ')

— Δὲν ἔκαμα καλὰ; ρώτησα.
— Ὅχι! ἀποκρίθηκε αὐτός.
— Γιατί; Δὲ μου εἶχατε πῆ νὰ γράψω στὴν Πέγκοτ, πὼς σὰς ἀρέσουν τὰ γλυκά της;
— Καλὰ λοιπόν. Καὶ ποῦ εἶναι ἡ ἀπάντησή;
— Ἐγὼ δὲν πολυκαταλάβαινα.
— Μὰ θέλατε κ' ἀπάντησή, κ. Μπαρκῆ; Δὲν τῆξερα... Καὶ τί ἀπάντησή θέλατε;
— Χμ; ἔκαμα ὁ Μπαρκῆς. Νὰ πῆτε στὴν Πέγκοτ πὼς ὁ Μπαρκῆς θέλει νὰ τὴν πάρῃ γυναίκα. Νὰ τὸ πῆτε καὶ τῆς μαμμᾶς σας. Κι' ὅτι περιμένω ἀπάντησή.

Τότε κατὰλαβα κ' ἐγὼ τὴν ἤθελε ὁ Μπαρκῆς. Ἀνέλαβα λοιπόν νὰ μεταδιδῶ τὴν παραγγελία του, καὶ τοῦ ὑποσχέθηκα δι' ἑαυτὸν ὅτι θὰ τοῦδινά καὶ τὴν ἀπάντησή — ἂν εἶχα τέτοια.

Τὴ παράδοξο! Γόριζα στὸ σπῆτι μου κ' ὅμως εἶχα τὸ συναίσθημα πὼς γόριζα σὲ τόπο ξένο, κ' ὁ καιρὸς ποῦ ἡ μητέρα μου, ἡ Πέγκοτ κ' ἐγὼ ζούσαμε οἱ τρεῖς μας τόσο καλὰ καὶ τόσο ἀγαπημένα, μοῦ φαινόνταν μακρινός, πολὺ μακρινός κ' ἀγύριστος πιά. Καταντούσα ν' ἀγαπῶ περισσότερο τὸ σχολεῖο, μ' ὅλη τὴ βέργα τοῦ κ. Κρίκλ, παρὰ τὸ σπῆτι μας.

Ὁ ἀμαξῶς κατέβασε τὴ βαλίτσα μου, τὴν ἀφῆσε στὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ μετὰ πῆγε πρὸς τὸν κήπου καὶ κοίταξε τὰ παράθυρα, μὲ τὸ φόβο τοῦς θάβλεπα ἐκεῖ πάνω τὸ πρόσωπο τοῦ κ. Μόρτον νὰ με κοιτάξῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶδα κανέναν, ἔφτασα στὴν πόρτα καὶ τὴν ἀνοίξα δίχως νὰ κτυπήσω.

Ὁ Θεὸς ξέρει πὼς ξύπνησαν στὴν καρδιά μου οἱ παλιὲς ἡμέραις. ὅταν ἀκούσα τὴ φωνὴ τῆς μαμμᾶς μου ἀπὸ τὴν κάμαρά της. Τραγουδοῦσε σιγανὰ ὅπως ὅταν ἦσαν μικρὸ παιδάκι καὶ με κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της. Ἀπὸ τὸ συλλογισμένο καὶ μοναχικὸ

τόνο ποῦ εἶχε τὸ τραγεῦδι της, σκέφθηκα πὼς θὰ ἦταν μοναχὴ της καὶ μὴτῆκα στὴν κάμαρά της.

Καθόταν πλάι στὴ φωτιά καὶ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα παιδάκι, ποῦ τὸ μικροσκοπικὸ του χεράκι ἦταν πάνω στὸ λαμπρὸ της. Κανεὶς ἄλλος δὲν ἦταν μέσα.

Τῆς μίλησα κ' ἀφῆσε μιὰ φωνή. Μὲ φώναξε «Δάβυ μου, Δάβυ μου», σηκώθηκε κ' ἤρθε νὰ μὴ φιλήσῃ, ἐνῶ τὸ κεφάλι μου ἀκουμποῦσε στὸ κεφάλι τοῦ μικροῦ. Ὑστερα μούδωσε τὸ χεράκι του νὰ τὸ φιλήσω.

— Εἶναι ὁ ἀδελφούλης σου, Δάβυ μου, χρυσὸ μου παιδάκι, καίμενο μου παιδάκι! εἶπε ἡ μαμμὰ χαϊδεύοντας τὸ κεφάλι μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δρῆσε μέσα κ' ἡ Πέγκοτ, μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, μὲ φίλησε πολλές φορές κ' ἔκανε ὄλες τίς τρέλλες τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴ χαρὰ της.

Εἶχα ἔρθει ἀξαφνα, γιατί τὸ ἀμάξι εἶχε φτάσει νωρίτερα ἀπὸ τὴν ὥρα του. Ὁ κ. Μόρτον κ' ἡ ἀδελφὴ του εἶχαν πάει σὲ ἐπισκέψεις καὶ θὰ γόριζαν ἀργὰ τὸ βράδυ. Κι' ἡ εὐτυχία μου ἦταν μεγάλη, ποῦ μπορούσα νὰ ξαναβρῶ λίγη ὥρα μοναχὴ τὴ μαμμὰ μου μὲ τὴν Πέγκοτ.

Φάγαμε κοντὰ στὴ φωτιά, κ' ἡ μαμμὰ κράτησε καὶ τὴν Πέγκοτ μαζί μας. Μούφεραν τὸ παλιὸ μου γνώριμο πιάτο κ' ἡ καρδιά μου ἔκανε τὰκ κάθε φορὰ ποῦ ζυγνοῦσαν στὸ νοῦ μου οἱ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὰ ὠραῖα χρόνια ποῦ εἶχαν περάσει.

Ὅταν ἀποφάγαμε, ἐγὼ θυμήθηκα τὴν παραγγελία τοῦ Μπαρκῆ τοῦ ἀμαξῶ κ' εἶπα στὴν Πέγκοτ:

— Πέγκοτ, ὁ Μπαρκῆς ὁ ἀμαξῶς μοῦ εἶπε νὰ σοῦ πῶ πὼς θέλει νὰ σὲ πάρῃ γυναίκα... καὶ περιμένει ἀπάντησή.

Ἡ Πέγκοτ ἔβαλε τὰ γέλια καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπο μὲ τὴν ποδιά της, γιὰ νὰ γελᾷ, φαίνεται, πὼς ἐλεύθερα.

Ὅταν τόμαθε ἡ μητέρα, τῆς εἶπε πὼς ἦταν καλὴ τύχη γι' αὐτὴν νὰ πάρῃ τὸ Μπαρκῆ, τίμο κ' ἐργατικὸ ἀνθρώπο, ποῦ εἶχε κ' ἀρκετὲς οικονομίες, καθὼς ἔλεγαν. Μὰ ἡ Πέγκοτ δὲν ἤθελε νὰ τὸ ἀκούσῃ.

— Μὰ καλὴ μου Πέγκοτ, τῆς εἶπε ἡ μητέρα, δὲ θὰ παντρευτῆς λοιπόν;

— Ὅχι, κυρία, ὄχι! ἀπάντησε ζωνηρὰ ἡ καλὴ κόρη.

— Ποτέ;

— Ποτέ!

Ἡ μητέρα τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. — Ἐὐχαριστῶ, Πέγκοτ, τῆς εἶπε, ξέρω ὅτι αὐτὸ τὸ κάνεις γιὰ χάρῃ μου. Μὴ μ' ἀφίνεις μοναχὴ! τί θὰ γινῶμιον χωρὶς ἐσένα; Ἴσως δὲν θὰ χρειαστῆ πολὺν καιρὸ ἀκόμα... (Ἀκολουθεῖ)

Τὸ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ ΤΟΥ ΤΕΜΠΛΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JULES CHANCEL

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε σὲ λίγο! ἀπάντησε φλεγματικὰ ὁ Νικόλας.

Σὲ λίγο ἐφθασαν στὴν ταράτσα ποῦ βρισκόταν στὴν κορυφὴ τοῦ πύργου. Ὁ μικρὸς Λουδοβίκος ἐξήγησε στοὺς φίλους του πὼς τώρα κ' ἕνα μῆνα ὁ Σιμόν τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰνεβαίνῃ στὴν ταράτσα αὐτὴν γιὰ νὰ παίρνῃ λιγάκι τὸν ἀέρα του.

— Εἶναι τόσο ὠραῖο, ἀναστένναξε, νὰ βλέπει κανεὶς τὸν οὐρανὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, καὶ νὰ κάθεται στὸν ἥλιο νὰ ζεσταίνεται ὕστερα ἀπὸ τὸ κρῖο ποῦ κάνει κάτω!

Τὰ παιδιὰ κοίταζαν μὲ περιέργεια τὴν ταράτσα αὐτὴ, ποῦ τῆς εἶχαν κλείσει ὄλες τίς πολέμιστρες μὲ πλατιεὶς τάβλες καὶ ποῦ παρουσίαζε μιὰ ὄψη ὄχι καὶ τόσο πρόσχαρη.

Μολαταῦτα ὁ Δελφίνος εἶδε πὼς εὐχαριστιόταν ἐξαιρετικὰ νὰ βρισκεται ἐκεῖ. Ἀνάστανε βαθεῖα τὸν καθαρὸ ἀέρα ποῦ ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν βρομερὸ ἀέρα τῆς φυλακῆς, τὸν γεμάτον ἀπὸ τίς μυρωδιὲς τοῦ μαγειριοῦ καὶ τοῦ κρῖου καὶ τοῦ ταμπάκου.

Ζαρωμένο τὸ βασιλόπουλο κήθησε σὲ μιὰ γωνιά τῆς ταράτσας, ὅπου ἐφθανε ἀκόμη μιὰ ἀχτίδα ἡλίου, καὶ πιάνοντας τὰ χεῖρα τῶν φίλων του, φιδύρισε:

— Ἀχ, ἂς μ' ἀφίναν τουλάχιστο νὰ ἐρχομαι ποῦ καὶ ποῦ ἐδῶ, νὰ κάθωμαι μαζί σας. Δὲν θὰ τοὺς ζητούσα τίποτε ἄλλο.

Κάμποση ὥρα ἔμειναν ἔτσι, μαζεμμένη καὶ οἱ τρεῖς τους σ' ἐκείνη τὴ γωνία ποῦ φώτιζε ὁ ἥλιος. Μὰ τὸ φῶς λιγότευε ὄλα καὶ περισσότερο σὰ νὰ παίρνε μαζί του τὴν φευγαλέα εὐτυχία τους. Στὸ τέλος χάθηκε ὀλότελα, καὶ τὰ παιδιὰ ἐπαψαν νὰ μιλοῦν. Τώρα κάθονταν ἀκούγοντας τὴν ἀκατάπαυστη βοή τῆς πολιτείας, ποῦ ἐφθανε ὡς τ' αὐτιά τους ἴδια μὲ τὴ βοή τῆς θάλασσας.

Ἡ εὐθυμία τοῦ Δελφίνου εἶχε ξαφνικὰ κοπεῖ ἔνοιωθε πὼς πλησίαζε στὸ τέλος τοῦ ὠραῖο ἐκείνο ἀπόγευμα, ποῦ θάμεινε ἕνα φωτεινὸ διάλειμμα μὲς σ' ὅτις μαύρες ἡμέρες τῆς μοναξιάς του.

Ἐξαφνα, ἀπ' τὴ μεγάλη πόρτα τῆς σκάλας, ποῦ δὲν εἶχαν φροντίσει νὰ τὴν κλείσουν, ἀκούσαν βρισιὲς καὶ φωνές. Ὁ Λουδοβίκος χλώμισε. Ἡ ἐκφραση τοῦ προσώπου του ἄλλαξε εὐθὺς καὶ ξαναπῆρε τὸ φοβισμένο καὶ κακομοιρασμένο ὄψος του. Τὰ χεῖρα του ἐσφιζαν πὼς δυνατὰ ἀκόμη τὰ χεῖρα τῶν μικρῶν

του φίλων. Ὑστερα ἀναστένναξε βαθεῖα.

— Νάτος, ἐφθασε! τραύλισε.

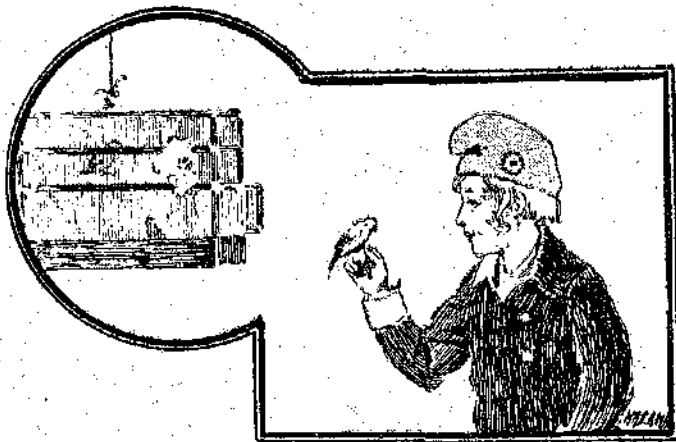
Πραγματικὰ ἦταν ὁ Σιμόν. Μὲ τὸ πρόσωπο ξαναμμένο, τὰ μάτια πεταγμένα ἐξῶ ἀπ' τίς κόγχες τους, σκοντάφτοντας σὲ κάθε βήμα, ἀνέβαινε στὴν ταράτσα.

Ἀμα εἶδε τὰ τρία παιδιὰ, ἔβαλε μιὰ θριαμβευτικὴ κραυγὴ.

— Ἀχ, τὰ βρωμιάπαιδα! φώναξε ἐξωφρενῶν. Μιὰ ὥρα καὶ περισσώτερο φάχνω γιὰ νὰ σὰς βρῶ!

Ὑστερα, πλησιάζοντας τὸ Δελφίνο, τὸν ἀρπάξε ἀγρια ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν ἐσπρωξε κατὰ τὴ σκάλα.

— Τσακίσου, κατέβα κάτω, παλιοΚαπέτε! φώναξε. Ποῖς σοῦδωσε τὴν

«Ὅποτε ἀνοίγῃ τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ, ἔρχεται καὶ κάθεται στὸ χέρι μου». (Σελ. 151, στ. β')

ἀδαία ν' ἀνεβῆς ἐδῶ ἐπάνω, ἀριστοκράτη τοῦ διαβόλου; Νομίζεις πὼς εἶσαι ἀκόμη ὁ ἀφέντης; Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ποῖς εἶναι ὁ ἀφέντης ἐδῶ μέσα! Ἐμπρός, κατέβαινε καὶ μὴ μοῦ καμαρώνεις!

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ μπαλωματῆς, τρέμοντας ἀκόμη ἀπὸ τὸ κρασί ποῦ εἶχε πιεῖ κ' ἀπ' τὸ φόβο ποῦ πῆρε ὅταν ἐξόπνησε καὶ δὲ βρῆκε τὸ φυλακισμένο του, χύμηξε ἐπάνω στὸν μικρὸ γιὰ νὰ τὸν δείρῃ. Μὰ ἡ Νανέττα ἔτρεξε καὶ τὸν ἐκράτησε ἀπ' τὸ σακκάκι.

— Μὴ τὸν χτυπᾶς, κύρ-Σιμόν, εἶπε, ἐμεῖς τὸν φέραμε ἐδῶ πέρα!

Λίγο ἔλειψε, ὁ Σιμόν νὰ ξεσπάσῃ τὴ φούρκα του στὴ Νανέττα, μὰ εἶδε τὸ Νικόλα, ποῦ δίχως νὰ μιλήσῃ, εἶχε τὰ βλέμματά του καρφωμένα ἐπάνω του, καὶ συγκρατήθηκε γιὰτὸ φοβήθηκε πὼς ἂν γινόταν καμμιά φασαρία, θὰ ἐβγαίνε εἰς βάρος του.

— ὦ, ἔκανε γελώντας σαρκαστικά. Γιὰ ἰδὲς τὸ γιὸ τοῦ μπαρμπά-Ρεμῆ ποῦ μούγιγε ἀριστοκράτης!

— Εἴμαστε τόσο ἀριστοκράτες, σοῦ καὶ σὺ, μάστορη, ἀπάντησε ὁ Νικόλας, μὰ δὲν μπορούμε νὰ βλέπουμε ἕναν ἄντρα, ἕναν πατριώτη, γὰ δὲρῆν ἕνα ἀνυπεράσπιστο παιδάκι. Ἐλα, Νανέττα, πάμε!

Καὶ πιάνοντας τὴν ἀδελφὴ του ἀπὸ τὸ χέρι, ὁ μικρὸς παπουτοῦς κατέθηκε μαζί τῆς τὴ σκάλα ποῦ ὀδηγοῦσε στὸ παρακάτω πάτωμα. Σὰν ἐφθασαν μπροστά στὴν πόρτα τοῦ Σιμόν, θέλησαν νὰ μποῦν μέσα γιὰ νὰ ἀποχαιρέτισον ἄλλη μιὰ φορὰ τὸν μικρὸ Λουδοβίκου.

Μὰ ὁ Σιμόν στάθηκε στὸ κατώφλι καὶ μὲ τὸ χέρι τοῦς εἶδει τὴν ἐξόδου.

— Ἐμπρός! Ἀρόμο! εἶπε.

Ἀλοήμιον! Δὲν μπορούσαν νὰ κάνουν καὶ τίποτα ἄλλο. Τὰ δύο παιδιὰ ἔρριξαν μιὰ τελευταία ματιὰ στὴν πόρτα ποῦ φύλαγε ὁ Σιμόν, καὶ μὲ βαρεὰ καρδιά ἐξακολούθησαν νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα.

Πέρασαν πάλι ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῶν δεσμοφυλάκων, ποῦ δὲν τοὺς ἔδωσαν μεγαλύτερη προσοχὴ ἀπ' ὅση ὅταν εἶχαν βρεθῆκαν ξανά στὸ θυρωρεῖο ἀντίκρου στὸν ἀγριο-Ροσά, ποῦ τοὺς ρώτησε, φουσκώντας πάλι τὸν καπνὸ τῆς πίπας τοῦ στο πρόσωπὸ τοῦς:

— Ἐ, μικρά, σὰ νὰ παρακράτησε, μοῦ φαίνεται, ἡ βίζιτά σας. Εἶπατε τουλάχιστο τὴν παραγγελία μου στὸν Σιμόν; — Μάλιστα, πολίτα, ἀπάντησε ὁ Νικόλας. Ὁ πολίτης Σιμόν σὰς φύλαξε μιὰ μπούτλια.

Καὶ δίχως νὰ χάσομῆρσον περισσότερο, ἐγῆκαν ἀπ' τὴν ἀπαίσια φυλακῆ.

Σὰν ἐφθασαν στὴν ὁδὸν λα-Κορντερί, ξεθαρρεύτηκαν ν' ἀνοίξουν τὸ στόμα τους.

— Δυστυχισμένο μικρὸ! ἀναστένναξε ἡ Νανέττα, ποῦ τὰ δάκρυα τὴν ἔκαιγαν στὸ λαμπρὸ.

— Ἀλήθεια, δυστυχισμένο μικρὸ! ἔκανε κ' ὁ Νικόλας μὲ συγκρατημένη ἀγανάκτησή.

— Λοιπόν, σοῦ κακοφαίνεται ποῦ σὲ παρακάλεσα νὰ πάμε κεῖ πέρα;

Ὁ μικρὸς μπαλωματῆς σταμάτησε καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι του ψηλά.

— Ὅχι! Δὲν εἶχες ἀδικο ἀδελφούλα! εἶπε σοβαρά. Καὶ γιὰ νὰ στὸ δείξω, θὰ τὰ καταφέρω ὥστε νὰ ξαναπάμε!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ἡ Νανέττα φανοῦρος

Ἦτανε φανερὸ πὼς ἡ ἐπίσκεψή ποῦ εἶχε κάνει στὸ Τέμπλο μαζί με τὴν ἀδελφὴ του, εἶχε ἐπηρεάσει καταπληκτικὰ τὸ μικρὸ παπουτοῦ. Ἡ εὐγενικὰ καὶ καλὴ καρδιά του εἶχε ἐξεγερθεῖ βλέποντας τὰ μαρτύρια ποῦ τραβοῦσε τὸ

παιδάκι εκείνο, που το μόνο εγκλημα του ήταν ότι είχε γεννηθεί γιός ενός βασιλιά.

Σύμφωνα τώρα πια με τη Νανέττα, καθόταν και κοιτούσε μαζί της ένα μεγάλο σχέδιο, που η συζήτηση κρατούσε πολλές φορές άγρυπνα τα δυο παιδιά ως τα μεσάνυχτα. Τα σχέδια αυτά ήταν τίποτα περισσότερο και τίποτα λιγώτερο: ή φυγάδευση του Δελφίνου.

Το ίδιο αυτό σχέδιο, που όλη η εριστοκρατία της εποχής εκείνης είχε αποπειραθεί πώς θα πραγματοποιούσε, δυο φτωχά παιδιά είχαν βαλθεί να το εκτελέσουν μοναχά τους. Η Νανέττα δεν είχε καμιά αμφιβολία για την επιτυχία τους: τόσο ήταν η εμπιστοσύνη της στον αδελφό της. Και έννοείται ότι ήταν σαν τρελλή, απ' τη χαρά της.

Ένα βράδυ, εκεί που ο Νικόλας κι η Νανέττα κάθονταν και συζητούσαν για εκατοστή φορά το μεγάλο σχέδιό τους, μπήκε μες στο παραμάγαζο ο μπάρμπα-Ρεμής, με πρόσωπο που έλαμπε απ' τη χαρά. Είχε να τους αναγγείλει μια ευχάριστη είδηση — μια είδηση που θα σημείωνε σταθμό στη μονότονη ζωή του. Χάρης στην προστασία του προέδρου της συνοικίας των Κορδελιστών, η Συνέλευση των είχε διορίσει φανοκόρο της φυλακής του Τέμπλου.

(Ακολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΗ ΚΙ' ΕΥΘΥΝΗ

Αγαπητοί μου,

ΣΤΟ προηγούμενο φυλλάδιο, η Διάπλασις σας έδωσε την είδηση ότι έγιναν Ακαδημαϊκός. Θα τη διαβάσετε και στις εφημερίδες, που είχαν την καλωσύνη να γράψουν τόσα για μένα κολακευτικά. Η έκλογή μου έγινε στην Ακαδημία την παρασμένη Πέμπτη τάπογεμα, σε ώρα που, —ποιός θά το πίστευε! —κοιμώμουν. Γιατί συνήθως προσγειματίζω πολύ άργα, μετά τις τρεις. Εξαιρετικά, εκείνη την ημέρα, επειδή την επομένη, έπρεπε να βγώ ή «Νέα Έστια», είχα πολλή βιαστική εργασία, και προγευματίσα μετά τις τέσσερις. Πλάγιασα ύστερα, να κοιμηθώ καμιά ώρα, κατά τις πέντε. Αλλά ως τις έξη, ή έκλογή στην Ακαδημία είχε τελειώσει, και σε λίγο κατέφθασαν στο σπίτι μου μερικοί φίλοι μου Ακαδημαϊκοί, για να με πληροφορήσουν και να με συχαρούν. Με ξύπνησαν κάπως απότομα —άλλα τί ευχάριστο ξύπνημα! — και μου τή είπαν: Από τους 38 Ακαδημαϊκούς που είναι στις Αθήνας, παρευρέθηκαν οι 35. Κι' απ' αυτούς πάλι οι 26 έψήφισαν έμέ. (Γιατί ήταν κι' άλλοι δυό υποψήφιοι, ο κ. Γ.

Πόπ, που πήρε θ φήφους, κι' ο κ. Χ. Αντωνός που πήρε 3). Όσοι εδύδ έξαρχής είχα την απόλυτη πλειονοψήφια. «Πανηγυρική» ή έκλογή μου, όπως τη χαρακτήρισαν. Κι' επειδή ενόψ γινόνταν αυτά, έγω κοιμώμουν... μακαρίως, ο αγαπητός μου Παύλος Νιρβάνας ένας από κείνους που ήλθαν στο σπίτι μου πρώτοι —θυμήθηκε την παροιμία: «Κοιμήσου, κανακάρη μου, κι' ή μάτρα σου δουλεύει».

Αλήθεια, ή μάτρα μου θέλησε να μου δώσει μια μεγάλη χαρά κι' ικανοποίηση, σαν αναγνώριση κι' επιβράβευση των προσπαθειών έλακερής ζωής. (Πλησιάζουν, βλέπετε, να συμπληρωθούν 50 χρόνια από τότε που πρωτοφάνηκα στη Λογοτεχνία). Τι τή θέλετε! καθέννας χαίρεται και περηφανεύεται όταν βλέπει να τον τιμούν κι' όσο ίσως δεν τή αξίζει! Όταν ο Αλέξανδρ. Δουμάς υδός έγινε άκαδημαϊκός και τόν ρώτησαν αν τή χάρη, είπε: «Πάντα είναι ώραίο νάνηκει κανείς σ' ένα σωματείο που δεν έχει παρά 40 μέλη». Κι' όμως, περισσότερο από τή χαρά, τή στιγμή εκείνη, αίστάνθηκα τή βάρος τής ευθύνης. Γιατί δεν είναι μόνο τιμή, μόνο αξίωμα, μόνο τίτλος, να είναι κανέννας Ακαδημαϊκός. Είναι κι' ευθύνη — μια ευθύνη μεγάλη και βρειά.

Όπως όλες οι Ακαδημίες τού κόσμου, κι' ή Ακαδημία των Αθηνών, πρέπει να ξέρετε, συγκεντρώνει στο καλλιμάζρο μέγαρό της τούς άριστους της Επιστήμης, τού Λόγου, τής Τέχνης, που έχουν έργο να προάγουν τήν πνευματική κίνηση τού τόπου, να κρίνουν και νάμείθουν όπως τής αξίζει κάθε εργασία επιστημονική, λογοτεχνική και καλλιτεχνική. Γίνονται κάθε χρόνο ένα πλήθος διαγωνισμοί, που τή βραδεία τους απονέμονται από τήν Ακαδημία. Χωριστά τή μετάλλια τιμής και τή Αριστείο των Γραμμάτων και Τεχνών, που αυτή έπίσης απονέμει. Κι' όλοι οι Ακαδημαϊκοί, καθέννας με τήν ειδικότητά του, διαβάζουν, εξετάζουν, κρίνουν και συγκρίνουν τή έργα που υποβάλλονται, — οι νομικοί τή νομικά, οι ιστορικοί τή ιστορικά, οι γλωσσολόγοι τή γλωσσολογικά, οι λογοτέχνες τή λογοτεχνικά, και καθεξής. Έγώ μπαινών τώρα στην Ακαδημία σά λογοτέχνης. Θα λαβαίνω λοιπόν με τούς συναδέλφους μου μέρος στις έπιτροπές που θά κρίνουν τή διηγήματα, τή μυθιστορήματα, τή θεατρικά έργα και τις ποιητικές συλλογές τού χρόνου. Για καθέν' απ' αυτά τή είδη, ή Ακαδημία έχει από ένα βραβείο που πρέπει να τή δώσει στο καλύτερο. Κι' είναι μικρό αυτό: Λίγη εργασία χρειάζεται για να διαβάσει κανείς όλα τή λογοτεχνικά προϊόντα τού χρόνου, λίγη προσοχή και συγκέντρωση για να βρή τή καλύτερο, και λίγη ήθική δύναμη για να προτείνή τή βράβευση αυτού και μόνον, υπερνικών-

τας κοινωνικές υποχρεώσεις, φίλιες, έθρες, συμπάθειες, αντιπάθειες, παρακλήσεις ίσως και πιέσεις: Γι' αυτό σας είπα, ότι περισσότερο κι' από τή χαρά για τή μεγάλη τιμή, αίστάνθηκα τή βάρος τής ευθύνης. Αναλαμβάνω ένα δύσκολο έργο, για τή όποιο μου έκαμαν τή τιμή να με θεωρήσουν ίκανό, κι' έχω καθήκον να τή εκτελέσω με ζήλο, με αγάπη και μ' εδουλειδήσια. Αυτό είναι!

Μέσα σ' άπειρα συγχαρητήρια γράμματα και τηλεγραφήματα που έλαβα από τις ημέρες, πολλά, φυσικά, είναι και από Διαπλάσσις. Ευχαριστώ απ' τή καρδιά μου τή καλά παιδιά και τούς εγχόμοι και σά δικά τους. Γιατί έχω Πόσ' απ' αυτά δεν θάναδειχθούν μεθάριο διαπρεπείς επιστήμονες, λογοτέχνες, καλλιτέχνες... Οι Ακαδημαϊκοί λέγονται άθάνατοι, αλλά δεν είμαστε. Φεύγουμε και μες και μές διαδέχονται άλλοι, για να φύγουν κι' αυτοί κι' νάφήσουν τή θέση τους σ' άλλους. Μόνο ή Ακαδημία είναι άθάνατη, όπως ή Επιστήμη κι' ή Τέχνη. Καθόλου λοιπόν άπίθανο, μερικοί απ' αυτούς που με συχαρήσαν σήμερα, να λάθουν μια μέρα τήν ίδια τιμή και να αίστανθούν τήν ίδια χαρά και τήν ίδια ευθύνη. Μήπως κι' από τούς σημερινούς Ακαδημαϊκούς, πολλοί δεν υπήρξαν Διαπλάσσις; Και μπορώ να πώ, ότι αυτοί μ' έψήφισαν περισσότερο σά Φαίδωνα παρά σάν Ευνόπουλο. Τή διαπλάσσις μου έργο τή θεωρήσαν άνώτερο από τήλλα, κι' αυτούς τούς 35 τόμους «Διαπλάσσεως», που πέρασαν απ' τή χέρια μου, τούς έκριναν βαρύτερους από τούς άλλους τών «Απάντων» μου. Γι' αυτό ή τιμή τού μου έγινε, κατά μέγα μέρος όφείλεται στη «Διάπλασις» και σ' αυτήν άντανικλά.

Σας απολάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΝΩ ΛΥΣΣΑ Ο ΒΟΡΙΑΣ

Στη Μητέρα μου

Λυσοά ο βοριάς τήν πλάση να σπαράξει δρόνουνται τή γυμνάσιδα κι' άκούθνε σάν γοερές φωνές που άποξητόννε βοήθεια μέσ' τή νύχτα να προφτάξη.

Μπρός στην πνοή του, μανιασμένη λάμπα, τής κληνοδόχης ο κληνός στο δώμα σκουρίζει ραπισμένος και σά στόμα θεηολογούν τάδονα τή τζάμα.

Και μια Μητέρα και στο εικονοστάσι γονατισμένη μένα θυμιατίζη στο χέρι, για ένα κάποιο τρεχαντήρι ο άγερας ίκετεύει να σωπάση.

Και τρέχονε τή μάτια της ποτάμι καθός θορξεί τή πέλαγο τή δόνη τή σκάφος με τή σπλάγχο της που σέρνει τή κώμα του, σάν φλούδα από καλάμι,

PITA N. ΜΠΟΥΜΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΗΝ ΤΕΧΝΗ

Από μικρό με πλάναμης άπαιτητές έλλειψες, άνειρατα με κοίμοσε, άπό κάποια βραδεία, Μου πρόσφερες τής Δόξας Σου σπέρνι μ' ήλιαχτίδες — με μάγεψες, μου κέρδισες ή δόλια μου καρδιά.

Και μένα σκλάβος σου, και Σύνερος τρανή Κυρά μου, Παράφορα σ' άγάπησα ή τρέλλα παιδική, άκαταρτώ κι' άκαταρτώ ή νύξη κι' ή σερρά μου, τήν λυτρωμό να με καλή τήν Σου μυστική.

Άνεμος στούς ζωντανούς: πηρό γι' άποθαμνός, Πού σά βιβλία στέκομαι ήλιτος, σκυπτός, λογοθαμνών τών ματιών ή φώ, και κουροσμένος, άνωόργια κάλι προσευχή ή τή γονιτιστός.

Η έμ' έγά τή πρώτο Σου, ή τή στεργό Σου θήμα. Της-σκίς μαζί μ' έμέ, ήλαφρες κολούν, ή ή προχωρόν δυσταχικές, ή έχουν άγρό τή βήμα, ή ώνάμενες σά φτάσουν, ή λάδια θά φιλούν.

Η ήικρα κι' άν μαρτάζοσε ή άραχλή ζωή μας, ή άπαντοχής άνώφελης κήνος ο κρονός, ή ή, Μεγάλη Τέχνη, Σύνεργους τήν ψυχή μας, ή άποκοιμείται άνέλκιστα ή κήνος ο στεργός.

Όσοι κλητοί μ' άπρόσκλητοι ή Σένα καταφύγουν, ή θάβροννε τήν είνουα, ή τή τόσο λαχταρόν, ή τήδον πικρό παράπονο ή με μές να σμίγουν, ή θάνα ή λίγο «Έκλεκτοί» ή Δόξα να χαρούν!

Παντέργμος

ΠΟΙΗΤΕΙΣ

Αν έξω για τή αυτή τήν έποή, θυμώμαι ένα παιχνίδια που ήλαμε σάν είμαστε μικρές, ή τή για τή αυτή τήν έποχή τή ζωής και τότε, τήν έποχή τού έσπερο απ' τις πολλές βροχές ήλαπρασνίζη ή γή απ' τή χωράκι. Απέξω απ' τή σπύτι μας, ή ή ένα μεγάλο χωράφι, που τή ή ήσαν για μές τή πύδ υδροφορής τής γής, για τή έκεί γινόνταν όλα μας τή παιχνίδια. Και ή παιχνίδια! Τώρα που μεγαλώσαμε και βλέπουμε τή έλλα παιδιά να παίζουν και να τρέχουν, μές φαίνονται παραξένα ή άνοστα.

Κάθε τέτοια έποχή, μαζευόμουν και παίζαμε τις πολιτείες. ή κάθε μια μας, έσκαβε ένα

Η ΑΜΟΙΡΗ ΚΑΠΕΤΑΝΟΠΟΥΛΑ

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όχι, ή δική μου. —Επειτα αυτή ή πολιτεία είναι ή Αθήνα, αυτή τή Παρίσι, κι' όσες άλλες πόλεις είχα, σε άκούσει, μικρά παιδιά έμεις τότε, από τούς μεγάλους. Και πώς γυαλίζουν τώρα στή σερρά οι πολιτείες. Πόσο λογίων σπασιμένα λιάτα, πουδειχαν ολόκληρες πολιτείες! γερμάτες μεγάλα σπεία και, τή λίγο χορκαράκι στήν κάθα μιά, ολόκληρα περβόλια. Μόνο που οι πολιτείες μας ήταν νεκρές και μαγεμένες, χωρίς άνθρώπους, δεν είχαμε με τί να τούς παραστήσουμε...

—Τώρα πάνε πια οι πολιτείες. Έμεις, οι πύδ πολλές τις είδαμε με τή μάτια μας τις μακρινές πολιτείες που φανταζόμαστε. Και τή μικρά παιδιά ξυπνήσαν κι' έκεινα και παίζουν πύδ ξυπνά παιχνίδια...

ΓΙΔΙΑΝΑ

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

θέλητρα κούβει μέσα της' έτσι τις περισσότερες ώρες της, τις περνούσε στήν πλάνα άγκάλη της.

Κι' αυτή όμως ή ζωή της δεν κράτησε πολύ. Μιά φουρτουνασμένη νύχτα, τής φάνηκε στόν θνήο της πώς ένα καίκι κινδύνος κοντά στό νησί, πώς άκουσε τις άπελιπτικές κραυγές τών ναυαγών, πώς άνοιξε ή θάλασσα τή σπλάγχα της να δεχθή ένα μικρό κοριτσάκι που ήταν σ' έκείνο τή καίκι. Αμέσως πετάχτηκε άπάνω κι' άρχισε να τρέχει μ' όλη της τή δύναμη κατά τή θάλασσα, κι' έπεσε μέσα.

Τό σκοτάδι ήταν άδιαπέραστο, άλλ' αυτή, με τή μάτια της ψωπώ της, έβλεπε τή καίκι να παλείη άκόμα.

Κολυμπούσε όσο μπορούσε πύδ γρήγορα και τή κόματα τήν άπειμακροναν πολύ γρήγορα από τήν άκρογαλιά. Για μια στιγμή είδε τή θάλασσα να ξαναόιγη, και να τής δείχνη άγέρωχα τόν πυθμένα της και τή κοριτσάκι που άναπαύονταν εκεί. Αμέσως βυθίστηκε για να τή πιάσει, αλλά... δεν ξαναβγήκε.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Μαμμάκα, μίλα μου, φωνάζει σπαρακτικά, πές μου πώς δεν επέθανες.

—Ενα γλυκό χάδι στό μέτωπο και καίκι σιγανά λώγια τόν κάνουνε ν' άνοίξη τή μάτια. Σαστισμένος κοιτάζει τή μαμμά του πύδ, σκυμμένη από πάνω του μ' ένα γλυκό χαμόγελο, τού λέει.

—Σύμμα, ματάκια μου, εν' όρα να πύδ τή γιατροκούλι σου. Θεέ μου! δεν ήταν παρό όνειρο, σκέπτεται ο Χρηστάκης, και, παράφορα, σφίγγει άπάνω τού τή μητερούλα του και τή φιλάει και τής γεμίζει με φιλιό τή πρόσωπο, εν' όρα δύο δάκρυα χαράς κι' άνακούφισης κυλούν από τή μάτια του.

Τριφυλλάκι ΣΤΗ ΓΙΩΡΤΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

—Όσοι τήν γνώρισες; — Ναι, αγαπητά μου αδελφάκια, αλλά... καλύτερα να μην τή γνώριζε, γιατί ή άναμνηση της μου κείρει τήν καρδιά, μου σπαράζει τή σπλάγχα.

λύσεις σου δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ ἐπομένως δαχθῆρα καὶ τίς δικές σου) **Μαγνηρομένον Βασιλέων** (πάραιμι δλόφουα τῆς μαμμάς σου ἐχρασιτά βέβαια δ σκοπός τοῦ Σπασαθάματος εἶναι ἡ ἐγγράφη νέων ἀνδρῶν: ἂν καὶ δχι ἡ ἀνανέωση παλακῶν ὡστόσο, ἔταν ἀνανέωση καλεῖς ἀνδρῶν τῆ ποδ τὸν ἀνέγραψε δ Ἰδιος, καὶ αὐτὸ θεωρεῖται ἐσαπάθωμα) **Μπουμπουλιάν** (μπράβο ποδ ἔγραφεσ καλὰ στοδὸς Διαγωνισμός, μπουρεῖ, ἂν τὸ ἀνανέωση γιὰ τὸ τρέφον ἄτος, γιὰ νὰ σοῦ ἀνήκη) **Μαγγήτην** (χαίρω πολὺ λυσιχάρτο καὶ τετράδι ἐστεῖλα) **Δ. Γ. Παπ.**, δδὸς Φερρών (ἐπὶ πληρωμῇ δχι) **Κύνου τῆς Βύτυχίας** (χαίρω πολὺ ἐστεῖλα ἐκ νέου φύλα καὶ ἀπόδειξη) **Εἰρήνην Κ. Λούτοη** (οἱ λύσεις γράφονται ἐσῖ ἰδιαιτερο χαρτὶ ἐδὲς τὸν Ὀδῆγὸ) **Σταυρωτῶν. Οὐλιμένο Ἰπαιροῦται, Ὀδουσα, Νίκου Βαρέλλαν κτλ.**
 Εἰς ἑσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1 **Μαρτίου**, θάπαντῆσω στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΑΡΧΗ τοῦ νέου 25του Διαγωνισμοῦ Ἀβστων. Αἱ λύσεις τοῦ πηλῆθους τούτου εἶναι δεῖται μέχρι τῆς 7 Μαΐου.

169. Δεξιγράφος
 Κάποια θεὰ στο πόδι σέρνει
 Ἐνα λουλούδι μυρωμένο
 Καὶ σ' ἀκρωτήρι εὐδὺς μᾶς φέρνει
 Σ' ἄλο τὸν κόσμο φημιμένο.
 Παιγιέννητη

170. Συλλαβόγραφος
 Ἀντιανυμίας γενική
 Κι' ἐν ὄργανῳ αἰσθητήριῳ
 Ἐλλῆνα κινῶν κοιτητή,
 Φαιδρότατο ἀναγελαστή
 Κι' ἄδω περακτῆριῳ.
 Ἀρχοντοπούλα

171. Στοιχειοτονογράφος
 Εἶμαι Πέροςης βασιλιάς,
 Μὰ με κάποια ἀλλαγὴ
 Σ' ἔνα γράμμα καὶ στὸν τόνο,
 Γίνωμ' εὐτυχτος πολὺ,
 Καὶ στὸν ἥλιο ἀκόμα λυῶνα!
 Δικ. Σάνδ

172. Στοιχειόγραφος
 Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡπειροί
 Ἐνα μονάχ' ἂν βυθί,
 Θά γίνῃ ἀμέσως ἐλευθῆρ
 Μὰ δχι καὶ ὀλική.
 Ε. Γ. Ἀραχωβίτης

113. Πυραμῆς
 +
 * + *
 * * + * *
 * * * + * * *
 * * * * + * * * *

Ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειρᾶν: σφραφον, θεός, πτηνόν, ἀρχ. βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀρχαία πόλις τῆς Βοιωτίας.

Οἱ σταυροὶ καθέτως, Ἰταλικὴ νῆσος μετὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς ὀνομα. Πέτρος Ριονοκί

- 174. Κρυπτογραφικὸν**
- 123456789 = Ὄρος τ. Ἑλλάδος
 - 23489 = Μέρος τῆς ἀμάξης
 - 34689 = Ποίημα τῆ μουσικῆ
 - 43286 = Ἄρωμα
 - 59745 = Ἀσθένεια
 - 61415 = Ἀρχ. πόλις
 - 75989 = Νῆσος
 - 827289 = Μσακὸν νικτὸς καὶ
 - 93325 = Ἐντομον. (ἡμέρας Κυρὰ τῆς Ἑλλάδος)

175-179. Μαγική Πρόθεσις
 Τῆ προοήκη μιάς προθέσεως, πάντοτε τῆς αὐτῆς, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἀνευ ἀναγρᾶμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

πλοῦς, φωτόν, ἀοχτος, τάξες, σκοπός.

180. Διπλῆ Ἀκροσειχίς
 Τὸ μὲν δοχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενον λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Μούσαν:

1, Ἔρα τοῦ ἔτους 2, Ἄλλη Μούσα 3. Μέρος τοῦ προσώπου 4, Θεὰ 5, Λατίνος λυρικὸς ποιητῆς 6, Χώρα τῆς Ἑλλάδος 7, Χρονικὸν ἐπίσημα.

181. Φωνητολόγιον
 ν - ρσην
 Γεώργιος Ἀβέρωφ

182. Γρίφος

ο	ο	ο
ο	×	ο
ο	ο	ο
ο	ο	ο
ο	ο	ο

Βιολέττα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

183. Inscription
 N R I R B A
 I E R I T R
 E D A U E I
 R E L Q N R
 Βάσιχκτων

184. Sans Voyelles
 ds - tjs - l - vrt
 Ἰαχὸς τοῦ Περσῶμένου

Α Ψ Ξ Ε Ι Ε

τῶν Πνευμ. Ἀσκή. τοῦ φύλ. 51

727. Κανάριον (Κανᾶ-Ρίον). — 728. Πάιον (καί, ὄν). — 729. Λαύριον-ἀθριον. — 730. Πῆξις-τῆξις-λῆξις.

731. ΟΡΕΣΤΗΣ 732. ΚΑ ΠΥΡΑΙΣ ΣΤΡΙΩΤΗΣ ΠΕΡΕΥΣ (ἀστὴρ, σα ΠΑΡΑΛΟΣ τῆς, τράτα, ΨΑΛΜΙΣ τῆς, Ἰακ. ΣΗΜΕΡΟΝ ρακί, Ἰακ. ΣΟΛΩΜΟΣ οῖα, ὄρα, Ἡ-ρα). — 733-737. Διὰ τοῦ Α: ἀσπάλαξ, κάθαμα, κατέπλασμα, χάλαμα, κάταγμα. — 738-742. Μοῖρα, Ἥμερα, μορεά, Μαρία, μύρια. — 743. Ὅδδεν ἐν τῷ νῷ δ μὴ πρότερον ἐν τῇ αἰσθήσει. (σοῦ ἐν ἐν, τόνο, ὄμοι, πρῶται, ρον ἐν τι, σοῦ εἰς ι.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

/ ΑΑ' - 216 /
 Ἀνταλλάσσω τετραδικία. ἡθλοποιός. Περμιένον ἐπ' ἑλίου-εξ. Ἀ/σις Σόνια, Ἰδοτ Ρεσάτν. Ἀευκωσία - Κόβρου, Κοκροῖπου λα, ἔρεσε με. 2 ἔνια

/ ΑΑ' - 217 /
 Ἐνα λεπτὰ στὸν Ὀδῆσωνα νὰ πῆρῃ μαρμαρέλλες γιὰ τὸν κόπο τῆς ἀποκάλυψης Φουκρᾶ! ... τὴν ἔλαθε! ... λέγομαι Βεζιάνης, ὄχι Βεγανῆς. (Διαπλ. ἐπιθετικῶ.) Ἐσπ' ἐπὶ τῆς ἠπείρου

/ ΑΑ' - 218 /
 Ὄσα! Νάρκισσος=Παρῶδος, ἠλιόλουστος=Πακαταμῆτι, Ἐρνάνος=Κωνσταντίνος. Πεταχτοῦλα=Ραδίση. Ἄν μὲς ἐχρησιπῆτε: δ

Ζηγκοτῶ, Θαλασσόλυκος

/ ΑΑ' - 219 /
 Ψηρίσκε δλοι τὰ βῆροχα φερόμενα. ΠΑΛΑΝΔΙΟΣ ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ, ΑΡΗΣ. ἠλιόλουστη

/ ΑΑ' 220 /
 Ἀφροσπεφανωμένη. Νέλλη. Γαλανόλεκη. Γονδολιέρα. Φεγγαρόλουστη. Χαράση. ἠλιόγεννητη; ἔλληκορραφοῖμα; Ἀσις: Ἐλένην Καταραφῶ. Κοκροῖσια γιὰ ἠλιόλουστη

/ ΑΑ' 221 /
 Ρέη Ρεβίνη, Ἀσις: ... Ἀλιάν, κρυφῶνσι: Ἄχ! κακὲ χερμῶνα ... Ἄν Σουάν

/ ΑΑ' 222 /
 Ἀγαπημένε μου Πένου Δάφου καὶ Ε. Δημητρίου, καλὰς εὐχὰς γιὰ τὰ γενέθλιά σας. Ἀντιγεννη

/ ΑΑ' 223 /
 Ντίνε Ἀδύερτν, θεῖς νύλληλογορραφῶσμε; Ἀλιόλας διὰδῆθησιν. Ἀουλούδι τῆς Χαρᾶς

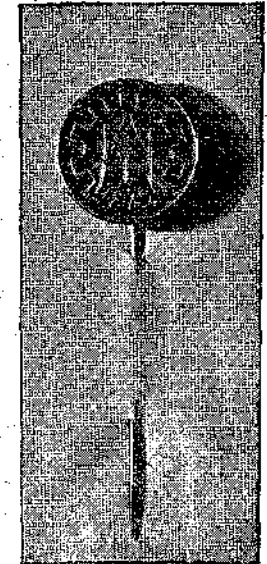
/ ΑΑ' 224 /
 ΣΥΛΛΟΓΙΟΣ ΕΡΜΗΣ
 Ἰδρὸθι Σόλλογος ἄ Βρυξέ. Σκοποί: Ἄπακαλόφεις, Διαγωνισμοί, Ἐσαπάθωμα. Διοικεῖται ὑπὸ Προεδριουργοῦ καὶ τῶν Ὑποργῶν: Ἀποκαλόφωον, Διαφωτιστῶν, Ἐσαπαθῶματος καὶ Οἰκονομικῶν.
 Ὁ ἰός: Πρωτότοπος Διαγωνισμός μας: Ποῖός θα μὲς δώρη τὸν καλύτερο διαγωνιστὴ δ γιὰ δεύτερο Σμμετοχὴ πέντε-δραχμῶν Προθεσμία ἡννιαία. Ἀσις: Ν. Ζητησιόπουλου, Πατησῖνα 7, Ἀθήνας
 Ὁ Γ. Γραμματεῖς: Ὁ τῶν Διαγωνιστῶν

/ ΑΑ' 225 /
 ΤΟΜΠΟΛΑ ... ΤΟΜΠΟΛΑ ...

/ ΑΑ' 226 /
 Επιθυμοῦμε ν' ἀνταλλάξομε Μ. Μυστικὰ κάρτες (τοπία) μετὰ ἑλίου καὶ ἑξ. Ἀσις: Βεγοβλου. Posta Kafusa, 206, Stamboul - Turquie Γκρατσιέλλα; Ἀταλάντη, Ἀζιγιαντῆ

/ ΑΑ' 227 /
 Ὁ σα παιδικία ὑποφέρουν ἐπὶ λυμῆ, μῆρη, αἰτία, τὰ γιαιρεῖς; ἀσφαλῆς ὁ εἰδικώτατος καὶ ἐμπειρότατος ἰατρός κ. ΜΙΧ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. Δέχεται στὴν κλινικὴν του, πλατεῖα Ὀμοειτίας, δδὸς Δόφρου, 8-Α, ἀπὸ 10-12 καὶ ἀπὸ 4-6.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Τὸ φοροῦν τὰ Διαπλασσοπούλα καὶ οἱ Διαπλασσοπούλες πρὸς διάκριση καὶ ἀναγνώριση.

Τιμᾶται δρ. 25. Ταχυδρομικῶς δρ. 30.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
ΒΙΒΛΙΑ - ΤΕΡΙΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
 ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἐπιθροῦ, δ πρώτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ δ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ὁ Ἀγγλος τῆς Ἀγάπης, (μετὰ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ 12).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου (μετὰ εἰκόνας) δρ. 20. (5, 50 καὶ 7, 50).

Ἡ Ἀσπὴ ζωή, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιγῶν, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐπιτυχία εἰς τὴν ζωὴν, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιγῶν, δρ. 8. (1 καὶ 2).

Ἡ Ἐδνυχία, ὑπὸ Ἀγγέλου Κασσιγῶν, δρ. 8 (1 καὶ 2).

Τὸ Ἔθρα τοῦ Φθόγου, (μετὰ 30 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 2).

Μιὰ φορὰ καὶ ἕναν καρῶ, Δημοτικὰ Παραμῦθια, Τόμος Α'. Συλλογὴ Γεωργίας Τασοῦλη. Ἄδστο δρ. 40. Ἀριμένδρ. 50. (9, 50 καὶ 11, 50).

Παιδικὰ Διηγήματα, τοῦ Rudyard Kipling. Μετάφρασις Κας Ν. Γ. Κ. Δρ. 25 (4, 50 καὶ 6, 50).

Παιδικὸν Θεάτρον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' ἑστῶτος Σχολειῶν καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος δρ. 20. (5, 50 καὶ 7, 50). Β' Τόμος δρ. 20. (5, 50 καὶ 7, 50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (Τομῆδιον, Γ') δρ. 5. (1 καὶ 2).

Ἡρώδης δ Μικίου, (μετὰ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9, 50).

Ὁ Πυρετοσώλης, (μετὰ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9, 50).

Ἡ Ὑπερ Πατριδος, (μετὰ 24 εἰκόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9, 50).

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγημα δρ. 7. (3, 50 καὶ 5, 50).

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879 - 1899) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμοις διέκχον ἀκόμη μόνον οἱ ἔξῃ τρεῖς: 7ος, 14ος, καὶ 18ος. Ἐκαστος τῶμος δρχ. 25, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος δρχ. 28, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δρχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894 - 1930), διέκχον ἄλλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 37 ἐν ὄλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφῶς δρ. 50 καὶ ραμμένους δρ. 55. Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929 καὶ 1930 τιμῶνται ἑκαστος ἀρραφῶς δρ. 110 καὶ ραμμένους δρ. 115.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετὰ εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν δρχ. 5 ὁ ἀρραφῶς καὶ δρχ. 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν δρχ. 23 εἰς ἀρραφῶς εἰς ραμμένους.